

netop i denne Henseende ere langt uheldigere stillede end Veiene. Jeg veed ikke, om jeg ved Lovudkastets Forelæggelse udtrykkeligt gjorde opmærksom paa, at det jo ikke alene er det løbende Vedligeholdelsesmateriale, som det her gjælder om, men at der meget ofte ved tilstødende Uheld kan blive Spørgsmaal om Tilveiebringelse af saadanne store Qvantiteter af Materiale, som høre til for at udbedre større Skader paa Jernbanerne. Det er jo noksom bekendt, at allerede i Brug værende Banestrækninger meget ofte tage sig den Frihed at synke og strube ud og det ikke ubetydeligt, og at der da udfordres ganske overordentligt store Qvantiteter af Materiale for atter at bringe dem i Stand. Naar Udbedringsarbejdet da skal kunne foretages for en nogenlunde rimelig Priis, kan der ikke være Tale om at transportere de Qvantiteter af Materiale, som behøves, paa større Afstande, men man maa nødvendigviis have Afgang til at tage det paa de Steder ved Jernbanen, hvor det er tilstede, og deraf følger da, at de tilstødende Rodseiere, naar der ikke er nogen Expropriationsret, vilde kunne lade sig deres Materiale betale med omtrent hvilken som helst Priis. Jeg anseer det derfor for nødvendigt for Jernbanernes fremtidige Drift, at et Udcast omtrent som det foreliggende bliver gjort til Lov, og jeg skal til hverligere Støtte for denne min Formenting anføre, at man i et Naboland, hvor man i 1848 havde vedtaget en Lov om Expropriation til Jernbaners Anlæg, allerede i 1854 har seet sig i den Nødvendighed at supplere denne Lov paa samme Maade, som det her er foreslaaet at supplere Forordningen af 1845, nemlig ved en Bestemmelse om, at Jernbanerne ogsaa kunne forsyne sig med Vedligeholdelsesmateriale mod Erstatning til Grundeierne. Dette Naboland er Norge. Trangen til en Bestemmelse af denne Art har allerede i nogen Tid været følt her i Landet fra Jernbanebestyrrelsens Side, og navnlig i Sylland i de tre sidste Aar, altsaa meget kort, efterat Banen der var bleven aabnet, og det forekommer mig, at der,

efterat Staten nu selv har overtaget Bestyrrelsen af Banerne der, er endnu større Opfordring til at tilveiebringe en Bestemmelse, der sætter disse Baner i Stand til paa nogenlunde rimelige Vilkaar at erholde det høist fornødne Vedligeholdelsesmateriale.

Philipsen: Jeg kan ikke Andet end overfor den høitærede Minister fastholde, at det i Egne, hvor det er meget knapt med Gruus, da vil være en Umulighed for de smaa Communer med de ringe Kræfter, hvorover de raade, at tilveiebringe det til deres Veies Vedligeholdelse nødvendige Materiale, og altsaa at efterkomme deres Forpligtelser til at vedligeholde dem, naar Jernbanerne kunne bemægte sig Gruset, hvorimod Jernbanebestyrrelserne vilde være langt lettere istand til, ved Hjælp af de allerede bestaaende Jernbaner, at transportere Gruus fra andre Egne i Landet, hvor slikt Materiale findes i Overflødighed, hen til det Sted, hvor det skal bruges. Materialet vil ganske vist derved forbyres noget for Jernbaneselskaberne, men dette bliver saa at sige forsvindende i Forhold til det store Anlæg, hvorimod det bliver en betydelig Byrde for den lille Commune at skulle have sit Veimateriale transporteret langt borte fra.

Saffner: Jeg veed ikke, om jeg muligt skulde være bleven misforstaaet af den høitærede Minister, men jeg skal dog for det Tilfælde tillade mig at udtale, at det ingenlunde har været min Hensigt at reise nogen Opposition mod det foreliggende Lovudkast. Jeg finder det saa naturligt og billigt, at man giver Jernbanebestyrrelserne den samme Ret, som hidtil har været tilstaaet Landeveisbestyrrelserne, at jeg for mit Vedkommeude endog skulde være meget villig til at stemme for, at hele § 2 i nærværende Lovudkast udgik, og at de private Jernbaneselskaber uden videre fik den samme Ret som ved § 1 tillægges de Staten tilhørende Baner. Hvad jeg før tillod mig at henvende den ærede Ministers Opmærksomhed paa,